

Η ΕΛΛΑΔΑ

Η **Ελλάδα** είναι χώρα της νοτιοανατολικής Ευρώπης στο νοτιότερο άκρο της Βαλκανικής χερσονήσου. Η επίσημη ονομασία της είναι Ελληνική Δημοκρατία, ενώ (σύμφωνα με την απογραφή του 2021), ο πληθυσμός της χώρας ανέρχεται σε 10.432.481 κατοίκους. Πρωτεύουσα και μεγαλύτερη πόλη της είναι η Αθήνα και δεύτερη μεγαλύτερη πόλη η Θεσσαλονίκη. Συνορεύει στα βορειοδυτικά με την Αλβανία, στα βόρεια με τη Βόρεια Μακεδονία και τη Βουλγαρία, στα βορειοανατολικά και ανατολικά (θαλάσσια) με την Τουρκία.

Έχει ακτές στην Ανατολική Μεσόγειο και βρέχεται ανατολικά από το Αιγαίο, δυτικά από το Ιόνιο και νότια από το Λιβυκό. Η Ελλάδα κατέχει την 11η θέση στις χώρες με τη μεγαλύτερη ακτογραμμή στα 13.676 χιλιόμετρα,^[5] καθώς έχει πλήθος νησιών που υπολογίζεται, αναλόγως με τα κριτήρια, στα 2.500, με τα 165 έως 227 να είναι κατοικήσιμα. Βρίσκεται στην 97η θέση στην κατάταξη των χωρών του κόσμου ανάλογα με την έκτασή τους.

Η Ελλάδα έχει πλούσια ιστορική κληρονομιά, κάτι που αντανακλάται στα 18 Μνημεία Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO που βρίσκονται στην επικράτειά της.

Περιβάλλον

Η Ελλάδα είναι μια κυρίως ορεινή χώρα με πολύ μεγάλο μέγεθος ακτογραμμής, γεμάτη χερσονήσους και νησιά.

Το κλίμα ποικίλει, καθώς υπάρχουν περιοχές με ημερημικό κλίμα, ακόμη και ορεινά δάση με ψυχρό κλίμα.

Οι φυσικοί κίνδυνοι που απειλούν την επικράτεια της Ελλάδας περιλαμβάνουν τους σεισμούς, τις πλημμύρες, τις ξηρασίες και τις πυρκαγιές. Τρέχοντα περιβαλλοντικά ζητήματα στην Ελλάδα είναι ατμοσφαιρική ρύπανση και η ρύπανση των υδάτων.

Δημογραφικά στοιχεία

Σύμφωνα με την απογραφή πληθυσμού του 2011 ο μόνιμος πληθυσμός της χώρας είναι 10.815.197 κάτοικοι, εκ των οποίων οι 695.979 είναι αλλοδαποί. Από αυτούς 5.302.703 είναι άρρενες (ποσοστό 49,2%) και 5.512.494 θήλεις (ποσοστό 50,8%). Το προσδόκιμο ζωής στο σύνολο του πληθυσμού, σύμφωνα με εκτιμήσεις του 2019 του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας ήταν 81,1 χρόνια (78,6 χρόνια οι άνδρες και 83,6 οι γυναίκες). Η Ευρωπαϊκή Στατιστική Υπηρεσία τοποθετεί τον πληθυσμό της Ελλάδας στα 10.7εκατομμύρια το 2018. Στις 1 Ιανουαρίου 2021 υπήρχαν 10.678.632 κάτοικοι στην Ελλάδα, ήτοι 5.196.048 άνδρες και 5.482.584 γυναίκες.

Πολιτισμός

Ο πολιτισμός της Ελλάδας έχει εξελιχθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια, ξεκινώντας από τη Μυκηναϊκή Ελλάδα και συνεχίζοντας κυρίως στην Κλασική Ελλάδα, μέσω της επιρροής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και της ελληνικής ανατολικής συνέχισής της, της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Άλλοι πολιτισμοί και έθνη, όπως τα Λατινικά κράτη, η Οθωμανική Αυτοκρατορία, η Βενετική Δημοκρατία, η Γενουατική Δημοκρατία και η Βρετανική Αυτοκρατορία έχουν επίσης αφήσει την επιρροή τους στον σύγχρονο ελληνικό πολιτισμό, αν και οι ιστορικοί αποδίδουν στην Ελληνική Επανάσταση του 1821 την αναζωογόνηση της Ελλάδας και γεννώντας μια ενιαία, συνεκτική οντότητα της πολύπλευρης κουλτούρας της.

Επίσημες γλώσσες: Ελληνικά

Θρησκεία: Ορθόδοξος Χριστιανισμός

Πολίτευμα : Ενιαία Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία

Νομοθετικό Σώμα : Βουλή των Ελλήνων

Πρωτεύουσα και μεγαλύτερη πόλη: Αθήνα

Σημαία

Εθνόσημο

ΧΑΡΤΗΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΔΗΜΟΦΙΛΗ ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ

Ακρόπολη

Η Ακρόπολη Αθηνών είναι βραχώδης λόφος ύψους 156 μ. από την επιφάνεια της θάλασσας και 70 μ. περίπου από το επίπεδο της πόλης της Αθήνας. Η κορυφή του έχει σχήμα τραπεζοειδές μήκους 300 μ. και μέγιστου πλάτους 150 μ. Ο λόφος είναι απρόσιτος απ' όλες τις πλευρές εκτός της δυτικής, όπου και βρίσκεται η οχυρή είσοδος, η διακοσμημένη με τα λαμπρά Προπύλαια.

Μετέωρα

Τα Μετέωρα είναι ένα σύμπλεγμα από τεράστιους σκοτεινόχρωμους βράχους από ψαμμίτη οι οποίοι υψώνονται έξω από την Καλαμπάκα, κοντά στα πρώτα υψώματα της Πίνδου και των Χασίων. Τα μοναστήρια των Μετεώρων, που είναι χτισμένα στις κορυφές κάποιων από τους βράχους, είναι σήμερα το δεύτερο πλέον σημαντικό μοναστικό συγκρότημα στην Ελλάδα, ύστερα από το Άγιο Όρος. Από τα τριάντα που υπήρξαν ιστορικά, σήμερα λειτουργούν μόνο επτά, τα οποία, από το 1988, περιλαμβάνονται στον κατάλογο μνημείων παγκόσμιας κληρονομιάς της UNESCO.

Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου

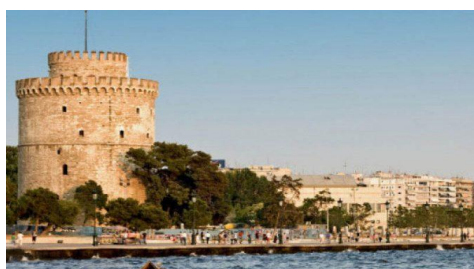
Το θέατρο της Επιδαύρου βρίσκεται στο νοτιοανατολικό άκρο του ιερού που ήταν αφιερωμένο στο θεραπευτή θεό της αρχαιότητας, τον Ασκληπιό, στο Ασκληπιείο Επιδαύρου. Είναι χτισμένο στη δυτική πλαγιά του Κυνόρτιου όρους. Βρίσκεται κοντά στο σημερινό Λυγουριό της Αργολίδας και ανήκει στο Δήμο Επιδαύρου. Θεωρείται το τελειότερο αρχαίο ελληνικό θέατρο από άποψη ακουστικής και αισθητικής. Το μνημείο αποτελεί πόλο έλξης μεγάλου αριθμού Ελλήνων και ξένων επισκεπτών και χρησιμοποιείται για την παρουσίαση παραστάσεων αρχαίου δράματος. Η πρώτη παράσταση στο θέατρο της Επιδαύρου ήταν η τραγωδία Ηλέκτρα του Σοφοκλή που ανέβηκε το 1938.

Λιμνοσπήλαιο Μελισσάνης, Κεφαλονιά

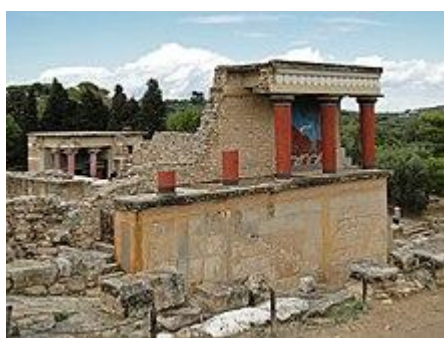
Το βαραθρώδες λιμνοσπήλαιο της Μελισσάνης βρίσκεται σε απόσταση 2 χιλ. βορειοδυτικά της Σάμης στην Κεφαλονιά. Η φυσική είσοδος του σπηλαίου είναι κατακόρυφη διαστάσεων 40 x 50 μ. και δημιουργήθηκε από την πτώση ενός τμήματος της οροφής. Τεχνητή είσοδος με σκαλοπάτια και μακρύς υπόγειος διάδρομος επιτρέπει την επίσκεψη στο σπήλαιο. Η λίμνη βρίσκεται 20 μ. κάτω από την επιφάνεια του εδάφους και το βάθος των νερών της κυμαίνεται από 10 μ. έως 30 μ. Σταλακτίτες με περίεργα σχήματα στολίζουν το μεγαλύτερο τμήμα του σπηλαίου.

ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ο **Λευκός Πύργος** της Θεσσαλονίκης είναι οχυρωματικό έργο οθωμανικής κατασκευής του 15ου αιώνα (χτίστηκε πιθανόν μεταξύ 1450-70). Σήμερα θεωρείται χαρακτηριστικό μνημείο της Θεσσαλονίκης και είναι ό,τι έχει σωθεί από την κατεδαφισμένη οθωμανική οχύρωση της πόλης. Η σημερινή μορφή του πύργου αντικατέστησε βυζαντινή οχύρωση¹ του 12ου αιώνα για να χρησιμοποιηθεί στη συνέχεια ως κατάλυμα φρουράς Γενιτσάρων και ως φυλακή θανατοποινιτών. Σήμερα λειτουργεί ως μουσείο και είναι ένα από τα πιο γνωστά κτίσματα-σύμβολα πόλεων στην Ελλάδα. Έχει 6 ορόφους, 34 μέτρα ύψος και 70 μέτρα περίμετρο. Ο Λευκός Πύργος έχει θέα την παραλία της Θεσσαλονίκης

ΚΝΩΣΟΣ ΚΡΗΤΗ

Το μινωικό παλάτι των χρωμάτων!

Η Κνωσός, το σημαντικότερο κέντρο του Μινωικού Πολιτισμού, από τους πλέον μεγαλειώδεις της ανθρώπινης ιστορίας, είναι ο μεγαλύτερος και ο πιο χαρακτηριστικός μινωικός αρχαιολογικός χώρος που ανακαλύφθηκε ποτέ στην Κρήτη. Αναπτύσσεται σε περίοπτη θέση πάνω στο λόφο Κεφάλα, 6 χλμ. ΝΑ του Ηρακλείου, ανάμεσα σε ελαιώνες, αμπελώνες και κυπαρίσσια. Δίπλα της ρέει ο ποταμός Καίρατος (ο σημερινός Κατσαμπάς). Σύμφωνα με τη παράδοση αποτέλεσε έδρα του βασιλιά Μίνωα, η μορφή του οποίου είχε θεοποιηθεί (θεωρούνταν γιος της Ευρώπης και του Δία) και, συγχρόνως, διοικητικό και θρησκευτικό κέντρο της ευρύτερης περιοχής. Με το χώρο του ανακτόρου της Κνωσού συνδέονται οι συναρπαστικοί μύθοι του Λαβύρινθου με τον Μινώταυρο και του Δαίδαλου με τον Ίκαρο. Πλήθος αναφορών στην Κνωσό, το ανάκτορό της και τον Μίνωα συναντάμε στον Όμηρο, στον Θουκυδίδη και σε πολλούς ακόμη ιστορικούς της αρχαιότητας. Η περίοδος ακμής της πόλης ανάγεται στη μινωική εποχή (2000-1350 π.Χ.), κατά την οποία αποτελεί το βασικότερο και πολυπληθέστερο κέντρο της Κρήτης.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη που με βία μετράει τη γη.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!

Εκεί μέσα εκατοικούσες πικραμένη, εντροπαλή,
κι ένα στόμα εκαρτερούσες, «έλα πάλι», να σου πει.

΄Αργειε νάλθει εκείνη η μέρα κι ήταν όλα σιωπηλά,
γιατί τ'άσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά.

Δυστυχής! Παρηγορία μόνη σού έμενε να λές
περασμένα μεγαλεία και διηγώντας τα να κλαις.

Κι ακαρτέρει κι ακαρτέρει φιλελεύθερη λαλιά
το ένα εκτύπαε τ' άλλο χέρι από την απελπισιά

Κι έλεες: «Πότε, α, πότε βγάνω το κεφάλι από τσ'ερμιές;».
Και αποκρίνοντο από πάνω κλάψες, άλυσες, φωνές.

Τότε εσήκωνες το βλέμμα μες στα κλάιματα θολό,
και εις το ρούχο σου έσταζ' αίμα πλήθος αίμα ελληνικό.

Με τα ρούχα αιματωμένα ξέρω ότι έβγαινες κρυφά
να γυρεύεις εις τα ξένα άλλα χέρια δυνατά.

Μοναχή το δρόμο επήρες, εξανάλθες μοναχή·
δεν είν' εύκολες οι θύρες εάν η χρεία τες κουρταλεί.

΄Αλλος σου έκλαψε εις τα στήθια, αλλ' ανάσαση καμμιά·
άλλος σου έταξε βοήθεια και σε γέλασε φρικτά.

΄Αλλοι, οϊμέ, στη συμφορά σου οπού εχαίροντο πολύ,
«σύρε νά βρεις τα παιδιά σου, σύρε», έλεγαν οι σκληροί.

Φεύγει οπίσω το ποδάρι και ολογλήγορο πατεί
ή την πέτρα ή το χορτάρι που τη δόξα σού ενθυμεί.

Ταπεινότατη σου γέρνει η τρισάθλια κεφαλή,
σαν πτωχού που θυροδέρνει κι είναι βάρος του η ζωή.

Ναι, αλλά τώρα αντιπαλεύει κάθε τέκνο σου με ορμή,
πού ακατάπαυστα γυρεύει ή τη νίκη ή τη θανή.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!

Μόλις είδε την ορμή σου ο ουρανός που για τσ'εχθρούς
εις τη γη τη μητρική σου έτρεφ' άνθια και καρπούς,

εγαλήνεψε· και εχύθει καταχθόνια μια βοή,
και του Ρήγα σου απεκρίθη πολεμόκρατη η φωνή.

Όλοι οι τόποι σου σ' εκράξαν χαιρετώντας σε θερμά,
και τα στόματα εφωνάξαν όσα αισθάνετο η καρδιά.

Εφωνάξανε ως τ' αστέρια του Ιονίου και τα νησιά,
κι εσηκώσανε τα χέρια για να δείξουνε χαρά,

μ' όλον πού 'ναι αλυσωμένο το καθένα τεχνικά,
και εις το μέτωπο γραμμένο έχει: «Ψεύτρα Ελευθεριά».

Γκαρδιακά χαροποιήθει και του Βάσιγκτον η γη,
και τα σίδερα ενθυμήθει που την έδεναν κι αυτή.

Απ' τον πύργο του φωνάζει, σα να λέει σε χαιρετώ,
και τη χήτη του τινάζει το λιοντάρι το Ισπανό.

Ελαφιάσθη της Αγγλίας το θηρίο, και σέρνει ευθύς
κατά τ' άκρα της Ρουσίας τα μουγκρίσματα τσ' οργής.

Εις το κίνημα του δείχνει πως τα μέλη ειν' δυνατά·
και στου Αιγαίου το κύμα ρίχνει μια σπιθόβολη ματιά.

Σε ξανοίγει από τα νέφη και το μάτι του Αετού,
που φτερά και νύχια θρέφει με τα σπλάχνα του Ιταλού·

και σ' εσέ καταγυρμένος, γιατί πάντα σε μισεί,
έκρωζ' έκρωζ' ο σκασμένος, να σε βλάψει, αν ημπορεί.

Άλλο εσύ δεν συλλογιέσαι πάρεξ που θα πρωτοπάς·
δεν μιλείς και δεν κουνιέσαι στες βρисиές οπού αγρικός·

σαν το βράχο οπού αφήνει κάθε ακάθαρτο νερό
εις τα πόδια του να χύνει ευκολόσβηστον αφρό·

οπού αφήνει ανεμοζάλη και χαλάζι και βροχή
να του δέρνουν τη μεγάλη, την αιώνιαν κορυφή.

Δυστυχιά του, ω, δυστυχιά του, οποιανού θέλει βρεθεί
στο μαχαίρι σου αποκάτου και σ' εκείνο αντισταθεί.

Το θηρίο π' ανανογιέται πως του λείπουν τα μικρά,
περιορίζεται, πετιέται, αίμα ανθρώπινο διψά·

τρέχει, τρέχει όλα τα δάση, τα λαγκάδια, τα βουνά,
κι όπου φθάσει, όπου περάσει, φρίκη, θάνατος, ερμιά·

Ερμιά, θάνατος και φρίκη όπου επέρασες κι εσύ·
ξίφος έξω από τη θήκη πλέον ανδρείαν σου προξενεί.

Ιδού, εμπρός σου ο τοίχος στέκει της αθλίας Τριπολιτσάς·
τώρα τρόμου αστροπελέκι να της ρίψεις πιθυμάς.

Μεγαλόψυχο το μάτι δείχνει πάντα οπώς νικεί,
κι ας ειν' άρματα γεμάτη και πολέμιαν χλαλοή.

Σου προβαίνουνε και τρίζουν για να ιδείς πως ειν' πολλά·
δεν ακούς που φοβερίζουν άνδρες μύριοι και παιδιά;

Λίγα μάτια, λίγα στόματα θα σας μείνουνε ανοιχτά.
για να κλαύσετε τα σώματα που θε νά 'βρει η συμφορά!

Κατεβαίνουνε, και ανάφτει του πολέμου αναλαμπή·
το τουφέκι ανάβει, αστράφτει, λάμπει, κόφτει το σπαθί.

Γιατί η μάχη εστάθει ολίγη; Λίγα τα αίματα γιατί;
Τον εχθρό θωρώ να φύγει και στο κάστρο ν' ανεβεί.

Μέτρα! Ειν' άπειροι οι φευγάτοι, οπού φεύγοντας δειλιούν·
τα λαβώματα στην πλάτη δέχοντ', ώστε ν' ανεβούν.

Εκεί μέσα ακαρτερείτε την αφεύγατη φθορά·
να, σας φθάνει· αποκριθείτε στις νυκτός τη σκοτεινιά!

Αποκρίνονται και η μάχη έτσι αρχίζει, οπού μακριά
από ράχη εκεί σε ράχη αντιβούιζε φοβερά.

Ακούω κούφια τα τουφέκια, ακούω σμίξιμο σπαθιών,
ακούω ξύλα, ακούω πελέκια, ακούω τριξιμο δοντιών.

Α, τι νύκτα ήταν εκείνη που την τρέμει ο λογισμός!
'Άλλος ύπνος δεν εγίνει πάρεξ θάνατου πικρός.

Της σκηνής η ώρα, ο τόπος, οι κραυγές, η ταραχή,
ο σκληρόψυχος ο τρόπος του πολέμου, και οι καπνοί,

και οι βροντές και το σκοτάδι οπού αντίσκοφτε η φωτιά,
επαράσταιναν τον 'Αδη που ακαρτέρειε τα σκυλιά·

Τ' ακαρτέρειε. Εφαίνον' ίσκιοι αναρίθμητοι, γυμνοί,
κόρες, γέροντες, νεανίσκοι, βρέφη ακόμη εις το βυζί.

'Όλη μαύρη μυρμηγκιάζει, μαύρη η εντάφια συντροφιά,
σαν το ρούχο οπού σκεπάζει τα κρεβάτια τα στερνά.

Τόσοι, τόσοι ανταμωμένοι επετιούντο από τη γη,
όσοι ειν' άδικα σφαγμένοι από τούρκικην οργή.

Τόσα πέφτουνε τα θερισμένα αστάχια εις τους αγρούς·
σχεδόν όλα εκεία τα μέρη εσκεπάζοντο απ' αυτούς.

Θαμποφέγγει κανέν' άστρο και αναδεύοντο μαζί,
ανεβαίνοντας το κάστρο με νεκρώσιμη σιωπή.

'Ετσι χάμου εις την πεδιάδα μες στο δάσος το πυκνό,
όταν στέλνει μίαν αχνάδα μισοφέγγαρο χλωμό,

Εάν οι άνεμοι μες στ' άδεια τα κλαδιά μουγκοφυσούν,
σειούνται, σειούνται τα μαυράδια, οπού οι κλώνοι αντικτυπούν.

Με τα μάτια τους γυρεύουν όπου είν' αίματα πηχτά,
και μες στα αίματα χορεύουν με βρυχίσματα βραχνά·

και χορεύοντας μανίζουν εις τους Έλληνες κοντά,
και τα στήθια τους εγγίζουν με τα χέρια τα ψυχρά.

Εκείό το έγγισμα πηγαίνει βαθειά μες στα σωθικά,
όθεν όλη η λύπη βγαίνει και άκρα αισθάνονται ασπλαχνιά.

Τότε αυξάινει του πολέμου ο χορός τρομακτικά,
σαν το σκόρπισμα του ανέμου στου πελάου τη μοναξιά.

Κτυπούν όλοι απάνου κάτω· κάθε κτύπημα που εβγεί
είναι κτύπημα θανάτου χωρίς να δευτερωθεί.

Κάθε σώμα ιδρώνει, ρέει·λες κι εκείθενε η ψυχή
απ' το μίσος που την καίει πολεμάει να πεταχθεί.

Της καρδίας κτυπίες βροντάνε μες στα στήθια τους αργά,
και τα χέρια όπου χουμάνε περισσότερο είν' γοργά.

Ουρανός γι' αυτούς δεν είναι, ουδέ πέλαγο, ουδέ γη·
γι' αυτούς όλους το παν είναι μαζωμένο αντάμα εκεί.

Τόση η μάνητα κι η ζάλη, που στοχάζεσαι μη πως
από μία μεριά και απ' άλλη δεν είν' ένας ζωντανός.

Κοίτα χέρια απελπισμένα πώς θερίζουνε ζωές!
Χάμου πέφτουνε κομμένα χέρια, πόδια, κεφαλές,

και παλάσκες και σπαθία με ολοσκόρπιστα μυαλά,
και με ολόσχιστα κρανία, σωθικά λαχταριστά.

Προσοχή καμία δεν κάνει κανείς, όχι, εις τη σφαγή·
πάνε πάντα εμπρός. Ω, φθάνει, φθάνει· έως τότε οι σκοτωμοί;

Ποιος αφήνει εκεί τον τόπο, πάρεξ όταν ξαπλωθεί;

Δεν αισθάνονται τον κόπο και λες κι είναι εις την αρχή.

Ολιγότευαν οι σκύλοι, και «Αλλά», εφώναζαν, «Αλλά»,
και των Χριστιανών τα χείλη «φωτιά», εφώναζαν, «φωτιά».

Λιονταρόψυχα, εκτυπιούντο, πάντα εφώναζαν «φωτιά»,
και οι μιαιοί κατασκορπιούντο, πάντα σκούζοντας «Αλλά».

Παντού φόβος και τρομάρα και φωνές και στεναγμοί·
παντού κλάψα, παντού αντάρα, και παντού ξεψυχισμοί.

Ήταν τόσοι! Πλέον το βόλι εις τ' αυτιά δεν τους λαλεί.
Όλοι χάμου εκείοντ' όλοι εις την τέταρτην αυγή.

Σαν ποτάμι το αίμα εγίνη και κυλάει στη λαγκαδιά,
και το αθώο χόρτο πίνει αίμα αντίς για τη δροσιά.

Της αυγής δροσάτο αέρι, δεν φυσάς τώρα εσύ πλιο
στων ψευδόπιστων το αστέρι· φύσα, φύσα εις το ΣΤΑΥΡΟ!

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!

Της Κορίνθου ιδού και οι κάμποι· δεν λάμπ' ήλιος μοναχά
εις τους πλάτανους, δεν λάμπει εις τ' αμπέλια, εις τα νερά.

Εις τον ήσυχον αιθέρα τώρα αθώα δεν αντηχεί
τα λαλήματα η φλογέρα, τα βελάσματα το αρνί.

Τρέχουν άρματα χιλιάδες σαν το κύμα εις το γιαλό,
αλλ' οι ανδρείοι παλληκαράδες δεν ψηφούν τον αριθμό.

Ω τρακόσιοι, σηκωθείτε και ξανάλθετε σε μας·
τα παιδιά σας θελ' ιδείτε πόσο μοιάζουνε με σας.

Όλοι εκείνοι τα φοβούνται και με πάτημα τυφλό
εις την Κόρινθο αποκλείονται κι όλοι χάνονται απ' εδώ.

Στέλνει ο άγγελος του ολέθρου πείνα και θανατικό,
που με σχήμα ενός σκελέθρου περπατούν αντάμα οι δυο·

και πεσμένα εις τα χορτάρια απεθαίνανε παντού
τα θλιμμένα απομεινάρια της φυγής και του χαμού.

Κι εσύ αθάνατη, εσύ θεία, που ότι θέλεις ημπορείς.
εις τον κάμπο, Ελευθερία, ματωμένη περπατείς.

Στη σκία χεροπιασμένες, στη σκία βλέπω κι εγώ
κρिनoδάχτυλες παρθένες οπού κάνουνε χορό.

Στο χορό γλυκογουρίζουν ωραία μάτια ερωτικά,
και εις την αύρα κυματίζουν μαύρα, ολόχρυσα μαλλιά.

Η ψυχή μου αναγαλλιάζει πως ο κόρφος καθεμιάς
γλυκοβύζαστο ετοιμάζει γάλα ανδρείας κι ελευθεριάς.

Μες στα χόρτα, τα λουλούδια, το ποτήρι δεν βαστώ·
φιλελεύθερα τραγούδια σαν τον Πίνδαρο εκφωνώ.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!

Πήγες εις το Μεσολόγγι την ημέρα του Χριστού,
μέρα που άνθισαν οι λόγγοι για το τέκνο του Θεού.

Σου 'λθε εμπρός λαμποκοπώντας η Θρησκεία μ' ένα σταυρό,
και το δάκτυλο κινώντας οπού ανεί τον ουρανό,

«σ' αυτό», εφώναξε, «το χώμα στάσου ολόρθη, Ελευθεριά!».
Και φιλώντας σου το στόμα μπαίνει μες στην εκκλησιά.

Εις την τράπεζα σιμώνει, και το σύγνεφο το αγνό
γύρω γύρω της πυκνώνει που σκορπάει το θυμιατό.

Αγρικαίει την ψαλμωδία οπού εδίδαξεν αυτή·
βλέπει τη φωταγωγία στους Αγίους εμπρός χυτή.

Ποιοι είν' αυτοί που πλησιάζουν με πολλή ποδοβολή,
κι άρματ', άρματα ταράζουν; Επετάχτηκες εσύ!

Α, το φως που σε στολίζει, σαν ηλίου φεγγοβολή,
και μακρίθεν σπινθηρίζει, δεν είναι, όχι, από τη γη.

Λάμπιν έχει όλη φλογώδη χείλος, μέτωπο, οφθαλμός·
φως το χέρι, φως το πόδι, κι όλα γύρω σου είναι φως.

Το σπαθί σου αντισηκώνεις, τρία πατήματα πατάς,
σαν τον πύργο μεγαλώνεις, κι εις το τέταρτο κτυπάς.

Με φωνή που καταπείθει προχωρώντας ομιλείς:
«Σήμερ', άπιστοι, εγεννήθη, ναι, του κόσμου ο Λυτρωτής.

Αυτός λέγει, αποκρασθείτε: "Εγώ ειμ' Άλφα, Ωμέγα εγώ·
πέστε, που θ' αποκρυφθείτε εσείς όλοι, αν οργισθώ;

Φλόγα ακοίμητην σας βρέχω, που, μ' αυτήν αν συγκριθεί
κείνη η κάτω οπού σας έχω, σαν δροσιά θέλει βρεθεί.

Κατατρώγει, ωσάν τη σχίζα, τόπους άμετρα υψηλούς,
χώρες, όρη από τη ρίζα, ζώα και δέντρα και θνητούς.

Και το παν το κατακαίει, και δεν σώζεται πνοή,
πάρεξ του άνεμου που πνέει μες στη στάχτη τη λεπτή"».

Κάποιος ήθελε ερωτήσει: Του θυμού Του εισ' αδελφή;
Ποιος είν' άξιος να νικήσει ή με σε να μετρηθεί;

Η γη αισθάνεται την τόση του χεριού σου ανδραγαθιά,
που όλην θέλει θανατώσει τη μισόχριστη σπορά.

Την αισθάνονται και αφρίζουν τα νερά, και τ' αγρικώ
δυνατά να μουρμουρίζουν σαν ρυάζετο θηριό.

Κακορίζικοι, πού πάτε του Αχελώου μες στη ροή
και πιδέξια πολεμάτε από την καταδρομή

να αποφύγετε; Το κύμα έγινε όλο φουσκωτό·
εκεί ευρήκατε το μνήμα πριν να ευρείτε αφανισμό.

Βλασφημάει, σκούζει, μουγκρίζει κάθε λάρυγγας εχθρού,
και το ρεύμα γαργαρίζει τες βλασφήμιες του θυμού.

Σφαλερά τετραποδίζουν πλήθος άλογα, και ορθά
τρομασμένα χλιμιντρίζουν και πατούν εις τα κορμιά.

Ποίος στο σύντροφον απλώνει χέρι, ωσάν να βοηθηθεί·
ποίος τη σάρκα του δαγκώνει όσο που να νεκρωθεί.

Κεφαλές απελπισμένες, με τα μάτια πεταχτά,
κατά τ' άστρα σηκωμένες για την ύστερη φορά.

Σβιέται -αυξάινοντας η πρώτη του Αχελώου νεροσυρμή-
το χλιμίντρισμα και οι κρότοι και του ανθρώπου οι γογγυσμοί.

Έτσι ν' άκουα να βουίξει τον βαθύν Ωκεανό,
και στο κύμα του να πνίξει κάθε σπέρμα αγαρηνό!

Και εκεί πού 'ναι η Αγία Σοφία μες στους λόφους τους επτά,
όλα τ' άψυχα κορμιά, βραχουσύντριφτα, γυμνά,

σωριασμένα να τα σπρώξει η κατάρα του Θεού,
κι απ' εκεί να τα μαζώσει ο αδελφός του Φεγγαριού.

Κάθε πέτρα μνήμα ας γένει, κι η Θρησκεία κι η Ελευθεριά
μ' αργό πάτημα ας πηγαίνει μεταξύ τους και ας μετρά.

Ένα λείψανο ανεβαίνει τεντωτό, πιστομητό,
κι άλλο ξάφνου κατεβαίνει και δεν φαίνεται, και πλιο

και χειρότερα αγριεύει και φουσκώνει ο ποταμός·
πάντα, πάντα περισσεύει· πολύ φλοίσβισμα και αφρός.

Α, γιατί δεν έχω τώρα τη φωνή του Μωυσή;
Μεγαλόφωνα την ώρα οπού εσβιούντο οι μισητοί,

το Θεόν ευχαριστούσε στου πελάου τη λύσσα εμπρός,
και τα λόγια ηχολογούσε αναρίθμητος λαός.

Ακλουθάει την αρμονία η αδελφή του Ααρών,
η προφήτισσα Μαρία, μ' ένα τύμπανο τερπνόν

και πηδούν όλες οι κόρες με τσ' αγκάλες ανοικτές,
τραγουδώντας, ανθοφόρες, με τα τύμπανα κι εκείές.

Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη που με βία μετράει τη γη.

Εις αυτήν, είν' ξακουσμένο, δεν νικιέσαι εσύ ποτέ·
όμως, όχι, δεν είν' ξένο και το πέλαγο για σε.

Το στοιχείον αυτό ξαπλώνει κύματ' άπειρα εις τη γη,
με τα οποία την περιζώνει, κι είναι εικόνα σου λαμπρή.

Με βρυχίσματα σαλεύει που τρομάζει η ακοή·
κάθε ξύλο κινδυνεύει και λιμνιώνα αναζητεί.

Φαίνεται' έπειτα η γαλήνη και το λάμψιμο του ηλιού,
και τα χρώματα αναδίνειτου γλαυκότατου ουρανού.

Δεν νικιέσαι, είν' ξακουσμένο, στην ξηράν εσύ ποτέ·
όμως όχι δεν είν' ξένο και το πέλαγο για σέ.

Περνούν άπειρα τα ξάρτια, και σαν λόγγος στριμωχτά
τα τρεχούμενα κατάρτια, τα ολοφούσκωτα πανιά.

Συ τες δύναμές σου σπρώχνεις, και αγκαλά δεν είν' πολλές,
πολεμώντας, άλλα διώχνεις, άλλα παίρνεις, άλλα καις.

Μ' επιθυμία να τηράζεις δύο μεγάλα σε θωρώ,
και θανάσιμον τινάζεις εναντίον τους κεραυνό.

Πιάνει, αυξάινει, κοκκινίζει, και σηκώνει μια βροντή,
και το πέλαο χρωματίζει με αιματόχροη βαφή.

Πνίγοντ' όλοι οι πολεμάρχοι και δεν μνέσκει ένα κορμί·
χαίρου, σκιά του Πατριάρχη, που σε πέταξαν εκεί.

Εκρυφόσμιγαν οι φίλοι με τσ' εχθρούς τους τη Λαμπρή,
και τους έτρεμαν τα χείλη δίνοντάς τα εις το φιλί.

Κειες τες δάφνες που εσκορπίστε τώρα πλέον δεν τες πατεί,
και το χέρι οπού εφιλήστε πλέον, α, πλέον δεν ευλογεί.

Όλοι κλαψτε· αποθαμένος ο αρχηγός της Εκκλησιάς·
κλάψτε, κλάψτε· κρεμασμένος ωσάν να 'τανε φονιάς!

Έχει ολάνοικτο το στόμα π' ώρες πρώτα είχε γευθεί
τ' Άγιον Αίμα, τ' Άγιον Σώμα·λες πως θε να ξαναβγει

η κατάρα που είχε αφήσει, λίγο πριν να αδικηθεί,
εις οποιόν δεν πολεμήσει κι ημπορει να πολεμει

Την ακούω, βροντάει, δεν παύει εις το πέλαγο, εις τη γη,
και μουγκρίζοντας ανάβει την αιώνιαν αστραπή.

Η καρδιά συχνοσπαράζει. Πλην τι βλέπω; Σοβαρά
να σωπάσω με προστάζει με το δάκτυλο η θεά.

Κοιτάει γύρω εις την Ευρώπη τρεις φορές μ' ανησυχιά·
προσηλώνεται κατόπι στην Ελλάδα, και αρχινά:

«Παλληκάρια μου, οι πολέμοι για σας όλοι είναι χαρά,
και το γόνα σας δεν τρέμει στους κινδύνους εμπροστά.

Απ' εσάς απομακραίνει κάθε δύναμη εχθρική,
αλλά ανίκητη μια μένει που τες δάφνες σας μαδεί.

Μία, που όταν ωσάν λύκοι ξαναρχόστενε ζεστοί,
κουρασμένοι από τη νίκη, αχ, το νου σάς τυραννεί.

Η Διχόνοια που βαστάει ένα σκήπτρο η δολερή
καθενός χαμογελάει, “πάρ’ το”, λέγοντας, “και συ”.

Κειο το σκήπτρο που σας δείχνει έχει αλήθεια ωραία θωριά·
μην το πιάστε, γιατί ρίχνει εισέ δάκρυα θλιβερά.

Από στόμα οπού φθονάει, παλληκάρια, ας μην πωθεί,
πως το χέρι σας κτυπάει του αδελφού την κεφαλή.

Μην ειπούν στο στοχασμό τους τα ξένη έθνη αληθινά:
“Εάν μισούνται ανάμεσό τους δεν τους πρέπει ελευθεριά”.

Τέτοια αφήστενε φροντίδα· όλο το αίμα οπού χυθεί
για θρησκεία και για πατρίδα όμοιαν έχει την τιμή.

Στο αίμα αυτό, που δεν πονείτε για πατρίδα, για θρησκεία,
σας ορκίζω, αγκαλισθείτε σαν αδέλφια γκαρδιακά.

Πόσο λείπει, στοχασθείτε, πόσο ακόμη να παρθεί·
πάντα η νίκη, αν ενωθείτε, πάντα εσάς θ’ ακολουθεί.

Ω ακουσμένοι εις την ανδρεία καταστήστε ένα Σταυρό
και φωνάξετε με μία: «Βασιλείς, κοιτάξτ’ εδώ!»

Το σημείον που προσκυνάτε είναι τούτο, και γι’ αυτό
ματωμένους μας κοιτάτε στον αγώνα το σκληρό.

Ακατάπαυστα το βρίζουν τα σκυλιά και το πατούν
και τα τέκνα του αφανίζουν και την πίστη αναγελούν.

Εξ αιτίας του εσπάρθη, εχάθη αίμα αθώο χριστιανικό,
που φωνάζει από τα βάθη της νυκτός: Να εκδικηθώ.

Δεν ακούτε, εσείς εικόνες του Θεού, τέτοια φωνή;
Τώρα επέρασαν αιώνες και δεν έπαυσε στιγμή.

Δεν ακούτε; Εις κάθε μέρος σαν του Άβελ καταβοά·
δεν ειν’ φύσημα του αέρος που σφυρίζει εις τα μαλλιά.

Τι θα κάμετε; Θ’ αφήστε να αποκτήσομεν εμείς
λευθεριάν, ή θα την λύστε εξ αιτίας πολιτικής;

Τούτο ανίσως μελετάτε ιδού εμπρός σας τον Σταυρό:
Βασιλείς, ελάτε, ελάτε, και κτυπήσετε κι εδώ!”.

“Διονύσιος Σολωμός”

ΔΗΜΟΦΙΛΕΣ ΦΑΓΗΤΟ

ΠΙΤΟΓΥΡΟ

ΜΟΥΣΑΚΑΣ

ΣΟΥΒΛΑΚΙ

TZATZIKI

ΦΕΤΑ

ΠΗΓΗ

<https://el.wikipedia.org/wiki/Ελλάδα>

DIRECTORS

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ